

ROSE

Karen

Uit de schaduw

De Fontein

Proloog

Cincinnati, Ohio, zaterdag 9 maart, 01.30 uur

Rennen. Niet omkijken. Gewoon rennen.

Michael Rowland verstevigde zijn greep op Joshua en verbeet de pijn van de scherpe stenen en takken die zijn voeten teisterden. En hij rende zo hard hij kon.

Hij knipperde zijn tranen weg en concentreerde zich op het bereiken van het einde van de oprijlaan onder aan de grote heuvel.

Zorg dat je de weg bereikt.

En dan? Hij wist het niet. Dat zou hij wel bedenken wanneer hij er was.

Waar is 'er'?

Hou je kop. Hou je kop en ren.

Hij verzette zich tegen de aandrang om achterom te kijken. Hij wist niet zeker of hij Brewer knock-out had geslagen of niet. Maar zelfs als hem dat was gelukt, dan nog kon die klootzak bijkomen en op het moment dat dat gebeurde, zou hij achter hen aan komen. Achteromkijken zou geen greintje verschil maken. Het zou hem alleen maar vertragen en het voor Brewer gemakkelijker maken om hen te pakken.

Hij gaat me vermoorden, dacht Michael. Daar twijfelde hij geen moment aan. Maar hij zou Joshua iets nog veel ergers aandoen. Joshua, die pas vijf jaar was. Dus bleef Michael rennen.

Hij naderde het groepje bomen dat Joshua 'het woud' noemde. Het was ooit een boomgaard geweest, nu was die helemaal overwoekerd. Takken groeiden alle kanten op en de braamstruiken hadden het bijna overgenomen.

Verrekte braamstruiken. Michaels voeten bloedden. *Het doet er niet toe*. Hij negeerde de pijn en was blij met de dekking van de bomen. *Vooruit. Vooruit.*

Hij vond de kracht voor een nieuwe sprint, dook onder takken door, dankbaar voor de behendigheidstraining die zijn voetbalcoach hem liet doen. Michael was snel – de snelste van het jeugdelftal, ook al was hij de jongste. Maar hij moest nog harder rennen. *Laat me als-tublieft nog sneller zijn.*

Het flikkerende licht dat het einde van de oprijlaan markeerde was nu dichterbij, al was het nauwelijks zichtbaar door de bomen. Hij was ongeveer halverwege. Nog vijfhonderd meter te gaan.

Hij voelde de ruk aan zijn voet een fractie van een seconde voor hij de duisternis in werd gekatapulteerd. Hij vloog.

Joshua.

Michael draaide op het laatste moment zijn lichaam zodat hij op zijn schouder terecht kwam. Hij onderdrukte een kreet toen er een pijnscheut door hem heen trok. De beweging die hij op het laatste moment had gemaakt gaf hem voldoende vaart om op zijn rug te rollen en nog verder zodat hij zijn ellebogen op de grond kon laten rusten met Joshua nog steeds in zijn armen geklemd.

Hij zoog lucht naar binnen en knipperde met zijn ogen tot hij weer bij zijn positieven was. Hij zat over Joshua gebogen voor het geval Brewer hen op de hielen had gezeten. Maar er kwamen geen schoppen. Geen slagen.

Niets.

Michael hief zijn hoofd en keek om zich heen. Achter hem was niemand. Het was niet Brewer geweest die hem bij zijn enkel had vastgepakt. *Moet een boomwortel zijn geweest.*

Misschien had hij Brewer bewusteloos geslagen. Die gedachte vervulde hem met een duistere tevredenheid.

Hij keek omlaag naar Joshua. Hij sliep nog steeds. Niet dood. Alleen maar verdoofd. Hij vroeg zich af wat er in die injectiespuit had gezeten waarmee die klootzak hem had ingespoten. Michael deed een dankgebed voor die extra limonade die hij had gedronken voor het naar bed gaan. Als hij niet had moeten plassen zou hij niet wakker zijn geweest en hebben gezien dat Brewer een naald in de arm van zijn broertje stak.

Hij keek peinzend naar het vredige gezichtje van Joshua. *Moet ik met hem naar het ziekenhuis?* Hij wist niet goed hoe hij dat voor elkaar moest krijgen. Dat zou hij ook moeten bedenken zodra ze hier eenmaal weg waren.

Hij nam nog een ogenblik de tijd om naar het op- en neergaan van de borst van zijn broertje te kijken. *Hij is in ieder geval niet dood.*

Toen hij de trap af strompelde – nog wazig uit zijn ogen kijkend van de oplawaai tegen de zijkant van zijn hoofd die Brewer hem had verkocht toen hij de spuit probeerde te pakken – had hij gezien dat Brewer Joshua naar de voordeur droeg. Eén vreselijk moment had hij gedacht dat Joshua dood was. Hij had niet bewogen.

Michael had niet gearzeld om daarachter te komen. Wat Brewer ook van plan mocht zijn, het was niets goeds. Hij was vanaf de derde tree op Brewers rug gesprongen en had hem omver gekegeld.

Brewer had Joshua lang genoeg losgelaten om Michael een tweede keer een stoot te geven, dit keer in zijn maag. Terwijl hij achteruit wankelde had Michael de ijzeren schep bij de open haard gegrepen en er met al zijn kracht mee uitgehaald. Brewer stond voorovergebogen om Joshua van de vloer te rapen toen Michael hem met de schep op het hoofd raakte. Brewer was op zijn knieën gezakt en Michael had hem opzijgeduwd om zijn broertje te kunnen pakken.

Die inderdáád nog ademde. *Godzijdank.*

Toen had Michael Joshua opgepakt en was gaan rennen.

Met een vertrokken gezicht vanwege de pijn in zijn schouder hees Michael zich op zijn knieën en legde Joshua voorzichtig op de grond zodat hij goed om zich heen kon kijken.

Hij had al zo vaak in zijn leven gewenst dat hij kon horen. Maar nooit zo erg als op dit moment. Als Brewer achter hen aan kwam, dan zou Michael niet in staat zijn om te horen of er een takje kraakte of dat het geluid klonk van een zware ademhaling.

Brewer kon zich overal verbergen. Michael vertrouwde de klootzak voor geen meter.

Hou op met tijd verspillen. Zorg dat je bij die weg komt.

Hij haalde diep adem, tilde Joshua op en nestelde hem tegen zijn ongedeerde schouder. Hij deed een stap en moest een schreeuw onderdrukken.

Het deed pijn. God, wat deed dat pijn. De pijn trok van zijn schouder omhoog naar zijn nek en nu ook naar de achterkant van zijn hoofd. Hij hoopte dat hij niet had gejammerd.

Hij keek nog eens goed om zich heen en begon te lopen, langzaam. Ja, het deed pijn. Maar hij zou het wegslikken. Hij had per slot van rekening wel erger meegemaakt. Heel vaak. Met dank aan Brewer.

Heel even wenste hij dat de man dood was, maar toen schudde hij heftig zijn hoofd. *Nee. Niet dood. Alleen maar in de gevangenis. Waar andere slechteriken – grotere, gemenere kerels – hem elke dag van elk jaar van de rest van zijn ellendige leven mishandelen.*

Dat zou... Hoe had zijn leraar het ook alweer gezegd? *O ja. Perfecte gerechtigheid.*

Hij bereikte de rand van de oude boomgaard en tuurde de duisternis in. Hij kon het flikkerende licht aan het einde van de oprijlaan weer zien. Hij was blij dat hij wist dat het altijd al had geflikkerd, anders zou hij denken dat hij een hersenschudding had.

Hij deed een stap tussen de bomen vandaan en verstijfde. *Shit. O shit.*

Hij haastte zich terug tussen de bomen en ging uit het zicht op de grond liggen. De tranen schoten hem in de ogen van de pijn in zijn schouder. Hij knipperde de nattigheid weg en staaarde naar de auto die de oprijlaan af kwam in de richting van de hoofdweg. Het was te donker om het merk, het type of de kleur te zien, maar Michael wist dat het een BMW 530i uit 2018 was. Vanbuiten gebroken wit en met een bruinlederen interieur. Brewer was erg trots op zijn auto.

De auto kwam superlangzaam vooruit. Misschien vijf kilometer per uur, misschien nog minder. Hij stopte en kroop dan weer een paar meter vooruit.

Hij is naar ons op zoek. O god. Wat moet ik doen? Terwijl zijn hart als een razende tekeerging verstevigde Michael de greep op zijn broertje. *Hij vermoordt me. En dan neemt hij Joshua mee.* Hij had geen idee waarheen. Maar het zou erg zijn.

En toen... kwam er een nieuw stel koplampen vanaf de weg de oprijlaan op gereden. Het voertuig was nauwelijks zichtbaar in het flikkerende licht, maar Michael kon zien dat het een donkere SUV was. Zwart misschien.

De SUV kwam tot stilstand en er stapte een man uit. Een grote man. Een grote, kale man. Het flikkerende licht weerkaatste op zijn hoofd terwijl hij van de SUV in de richting van Brewers BMW liep, die nu volledig tot stilstand was gekomen.

Want de SUV blokkeerde de uitgang.

De man liep naar Brewers portier en rukte dat open. Een seconde later trok hij Brewer aan de kraag van zijn overhemd uit zijn auto en

sleurde hem naar de SUV. Toen ze eenmaal aan de bestuurderskant waren kon Michael zien dat Brewer vreemd slap was.

Als Michael niet zo bang was geweest, zou hij hebben gejuicht. Eindelijk was er iemand die groter was dan Brewer die hem een koekje van eigen deeg gaf.

Michael fronste zijn voorhoofd toen Brewer kronkelde in de greep van de man, want het leek wel of hij in slow motion bewoog. Brewer tastte in zijn zak, maar de man smiet hem op de grond en pakte iets uit zijn hand.

O mijn god. Het was een pistool. Brewer had een van zijn wapens meegenomen. *Hij zou me ermee hebben doodgeschoten.*

Maar nu bevond Brewers wapen zich in de hand van de grote man. Michael hield zijn adem in en wachtte tot de man het monster zou neerschieten dat hun leven al bijna vijf jaar tot een hel maakte – vanaf de dag dat hij met hun moeder Stella was getrouwd.

Die zo nutteloos was als wat.

Maar de man schoot Brewer niet neer. Hij stak het pistool in zijn zak, rukte Brewer overeind en duwde hem tegen de SUV. Toen vouwde hij zijn grote handen om Brewers keel.

Brewer worstelde.

Tot hij dat niet meer deed.

Michaels mond viel open toen Brewers lichaam opnieuw slap werd en op een hoopje op de grond ineenzakte. De grote man deed een stap achteruit, zette zijn handen in zijn zij en keek hoofdschuddend omlaag.

O mijn god. Hij had hem vermoord. De grote, kale man had hem vermoord.

Michael werd zich er plotseling van bewust dat hij hard lag te hijgen en hij klemde zijn kaken op elkaar uit angst dat de man hem zou horen.

Gelukkig was de aandacht van de man op Brewer gevestigd. Hij deed de achterklep van de SUV open en gooide Brewer erin alsof hij niet meer woog dan een van Joshua's actiefiguren.

Hij sloeg de achterklep dicht, liep naar de bestuurderskant van de BMW en boog zich naar binnen. Toen hij weer overeind kwam gooide hij iets in de lucht en ving het met één hand weer op.

De sleutels. Hij had Brewers autosleutels gepakt.

Vervolgens deed de man alle vier de portieren en de achterklep

open en zocht iets. Toen hij het niet kon vinden, deed hij de portieren weer dicht, stak Brewers sleutels in zijn zak, reed de suv achteruit de oprijlaan af en reed weg.

Michael liet zachtjes zijn adem ontsnappen. *Geen sleutels.* Hij kon nog niet autorijden, maar daar zou hij wel achter zijn gekomen. Nu was de auto niet langer een ontsnappingsmiddel.

Maar ik hoef niet meer te ontsnappen. Brewer is weg.

En Michael was zo moe. Zijn moeder was die avond niet thuis. Die was ergens met haar vrienden aan het feesten en weer stoned aan het worden. Dat was waarschijnlijk de reden dat Brewer zo schaamteloos was geweest. Meestal deed hij zijn smerige werk in het geniep.

Maar nu zou er niemand in het huis zijn die hun iets kon aandoen.

Bovendien wist Michael waar Brewer zijn andere wapens bewaarde en hij wist hoe hij die moest gebruiken om zijn kleine broertje te beschermen. *Ik breng Joshua naar huis. Leg hem in bed. En morgenochtend bedenk ik wel wat ik moet doen.*

Hij was alweer terug door de boomgaard toen Joshua knipperend zijn ogen opendeed. Zijn lippen krulden toen hij Michaels gezicht zag.

‘Hoi,’ zei Joshua.

Het zag er in ieder geval uit alsof hij dat zei en Michael was behoorlijk bedreven in raden wat mensen zeiden. Vooral bij Joshua. Michael keek al vanaf het moment dat zijn broer zijn eerste woordjes brabbelde toe terwijl hij sprak.

Michael keek glimlachend op hem neer, ondanks de pijn in zijn schouder. ‘Gaat het?’ zei hij, want hij had zijn handen vol en kon geen gebarentaal gebruiken.

Joshua knikte slaperig en zijn ogen vielen opnieuw dicht.

Michael huiverde van opluchting. Ze waren vanavond op het nippertje ontsnapt en Joshua leek er geen weet van te hebben.

En Brewer? *Opgeruimd staat netjes. Ik ben blij dat hij dood is.*

Zaterdag 9 maart, 02.15 uur

De rivier stond vannacht hoog, dacht Cade terwijl hij het kolkende water voorbij zijn uitkijkpost op de oever zag stromen. Nog lang niet tot het punt van overstromen, maar de stroom was desalniettemin sterk en dodelijk. Perfect voor zijn doeleinden.

Hij wendde zich af van de rivier en staarde naar het lichaam dat achter in zijn SUV lag, blij dat die ellendeling dood was. *Opgeruimd staat netjes.*

Het had vanavond niet veel gescheeld. Veel te weinig. Hij was ervan uitgegaan dat de klootzak was uitgeschakeld door de taser die hij in zijn nek had geschoten, maar John Brewer had op de een of andere manier zijn arm voldoende kunnen gebruiken om een wapen te trekken.

Dat was nog nooit eerder gebeurd, nog nooit in de vier jaar dat hij de gemeenschap deze dienst verleende.

Hij haalde de taser uit zijn jaszak en bestudeerde die in het licht van het lampje van de achterklep. Hij leek in orde. Was hij misschien niet volledig opgeladen geweest? Of misschien was hij kapot. Dat gebeurde zo af en toe. Hij had nieuwsverhalen gelezen over politiemensen die gedwongen waren geweest een verdachte neer te schieten nadat de taser niet had gewerkt. Hij had altijd gedacht dat dat smoesjes waren van de politie.

Hij drukte het apparaat tegen Brewers borst en haalde de trekker over, waardoor er een stuip trekking door het lichaam ging.

‘Krijg nou wat.’ De taser werkte wél. In ieder geval van tijd tot tijd. Misschien had Brewer iets geslikt. Dat zou een verklaring kunnen zijn. Maar hoe je het ook wendde of keerde, de reactie van de man had hem van zijn stuk gebracht.

Het was niet zijn bedoeling geweest om de klootzak op zijn eigen oprijlaan om zeep te helpen. Hij had willen wachten. Hij had het hier willen doen, op de rivieroever, kilometers verwijderd van de naaste bureu, waar niemand hem zou horen gillen.

Hij keek kwaad naar het knappe gezicht van John Brewer. *De hufter is er veel te gemakkelijk van afgekomen.* Te veel mensen hadden zich laten inpalmen door zijn valse charme.

Met inbegrip van mijn baas. Normaal gesproken had Richard meer dan genoeg mensenkennis. *Niet wat mij betreft, uiteraard.* Cade was

er vrij zeker van dat Richard zijn ‘buitenschoolse activiteiten’ ten behoeve van de gemeenschap niet zou goedkeuren, mocht hij erachter komen. Aan de andere kant, wie weet. Er gebeurden wel vreemdere dingen.

Hij had nooit rekening gehouden met de mogelijkheid dat Richard zich zou bezighouden met mensenhandel, maar dat was precies wat zijn baas eerder die avond had gedaan. Brewer had geprobeerd de eigendomspapieren terug te winnen die hij eerder had verloren en Richard had het goedgevonden dat die slijmbal zijn vijf jaar oude stiefzoontje toevoegde aan zijn inzet toen de kleine hoeveelheid heroïne die hij inbracht niet voldeed aan de minimuminleg.

Het ultrageheime pokerspel dat Richard organiseerde stond niet toe dat er contanten werden ingezet. In plaats daarvan wisselde elke week een constante stroom van unieke en waardevolle artikelen – sommige legaal, maar de meeste van de zwarte markt – van eigenaar. Cade had zich vaak afgevraagd wat de winnaars deden met sommige spullen, waaronder land, luxe voertuigen, gestolen meesterwerken en exotische dieren – levend en in delen.

Hij was tot de conclusie gekomen dat de deelnemers in veel gevallen hun oog hadden laten vallen op een specifieke prijs en dat ze de rest van wat ze wonnen waarschijnlijk zo snel mogelijk doorverkochten. Meestal via Richard.

Boven op het runnen van een succesvol goksyndicaat aan de oevers van de Ohio was zijn baas ook bemiddelaar voor de rijken uit het Midwesten en verder. Richard wist wat sommige mensen wilden en wat anderen bezaten. Hij bracht hen samen en stelde hen in staat om op een beschaafde manier zaken te doen.

Tot vanavond hadden mensen nooit deel uitgemaakt van de prijzen die gewonnen konden worden. Er waren wel een paar keer menselijke organen aangeboden als inzet en dat had Cade al genoeg geschokt. Maar nooit mensen. *In ieder geval niet voor zover ik weet.*

Dat was een verontrustende gedachte. Cade vroeg zich af hoeveel zaken onder de tafel van eigenaar waren gewisseld terwijl hij buiten de deur op wacht stond. Hij vroeg zich af of Richard het had goedgevonden dat Brewer vanavond deelnam omdat hij wist dat een van de anderen aan tafel de jongen wilde.

Hij vroeg zich af of hij Richard ook zou moeten doden.

Cade realiseerde zich vol afschuw dat Brewer zijn huis zo graag

terug had willen hebben dat hij bereid was zijn stiefzoon te offeren. Het was niet eens Brewers eigen huis geweest. Tot een week voor de pokeravond was het onroerend goed eigendom geweest van zijn vrouw. Richard had het bijna niet toegestaan, maar toen had Brewer nog iets ingezet wat technisch gesproken ook van zijn vrouw was – haar kleine jongen.

Richard zei altijd dat wanhopige mensen waardeloze pokerspelers waren en Brewer bewees de juistheid van die stelling. Hij had flink verloren en had bevend en bleek de tafel verlaten.

De winnaar van de ronde van die avond had triomfantelijk een afspraak met Brewer gemaakt om de jongen over te nemen, maar dat zou niet gebeuren, want de man was op dit moment... verhinderd.

Cade rukte de deken weg die de gestalte achter in zijn auto bedekte. Grote ogen vol afschuw staarden hem aan. Afschuw en misschien een beetje uitdaging? *Als dat het geval is, dan zal ik dat met mijn eerste haal verhelpen.*

Hij was altijd blij om de wereld van een pedofiel te verlossen. De pure angst in hun ogen zien, hun geschreeuw horen? Dat maakte de door hem gekozen kruistocht des te zoeter.

Hij keek glimlachend neer op Blake Emerson, de pedofiel die brutaal genoeg was geweest om een kleine jongen te kopen bij een spelletje poker. 'Hoi,' zei hij tegen de terecht bange man en hij wees op het dode lichaam van Brewer, dat naast zijn gevangene lag. 'Jullie hebben elkaar al ontmoet, dus ik zal niet de moeite nemen jullie aan elkaar voor te stellen. Niet dat hij veel zal zeggen, want, begrijp je, hij is dood. Het klopt dat Brewer een minder pijnlijke dood had dan jij zult hebben, maar dat is niet mijn schuld.' Hij haalde zijn schouders op. 'Het gaat soms nou eenmaal zo. Maar ik wil wel dat je weet dat ik jullie dezelfde marteling zou hebben laten ondergaan als hij nog had geleefd. Uiteindelijk doet het er niet veel toe. Jullie zullen allebei even dood zijn.'

En Brewers vijfjarige stiefzoontje zou veilig zijn, net als andere kinderen die in de toekomst het slachtoffer van deze pedofiel hadden kunnen worden.

Aan de andere kant, het jongetje had niet in Brewers auto gezeten, dus misschien was die klootzak helemaal niet van plan geweest om de overdracht te doen. Misschien was Brewer alleen maar van plan

geweest te ontsnappen. Maar dat deed er allemaal niet toe, want hij had om te beginnen de transactie voorgesteld.

Cade keek nadenkend. Of misschien had Brewer het kind al gepakt. Misschien had hij hem ergens verborgen waar hij hem gemakkelijk weer kon ophalen. Misschien was hij op weg geweest om de jongen te halen zodat hij hem kon overdragen aan zijn nieuwe 'eigenaar'.

Het zuur brandde in zijn keel.

'Shit,' mompelde hij. Hij moest zich ervan vergewissen dat alles in orde was met het kind, maar hij kon niet terugrijden naar het huis van Brewer met een levende gevangene en een lijk achterin. Dat was te link. Hij haalde de reciprozaag uit de koffer achter in de suv en zwaaide die voor de ogen van de pedofiel heen en weer.

'Wil je dat ik eerst een stukje van je afzaag? Nee?' antwoordde hij voor de man, die niets kon zeggen door de prop in zijn mond. 'Verstandige keuze. Nu kun je precies zien wat er met je gaat gebeuren. En je zult lang genoeg leven om elke snee te voelen.'

Hij sleurde Brewers lichaam uit de auto op de grond en startte de zaag, ervoor zorgend dat de pedofiel alles goed kon zien.

'Eerst zijn vingers,' legde hij uit aan zijn doodsbange publiek, 'dan zijn lul, want hij was bereid zijn kind aan je te verkopen. Maar bij jónú begin ik met je lul. Want je zou dat jochie hebben genomen en zijn leven kapot hebben gemaakt. Vanaf dat punt wordt het allemaal tamelijk standaard. Armen en benen. Dan zijn hoofd. Dat is het punt dat het akelig wordt, zeker als je nog leeft, zoals bij jou het geval zal zijn. Het is echt jammer dat Brewer dood is. Ik had hem graag zien worstelen en kronkelen. Maar dat zul jij me bezorgen.'

En als ze klaar waren, zou Cade gaan kijken hoe het met de jongen ging. Gewoon om zeker te weten dat alles in orde was.

Zaterdag 9 maart, 05.40 uur

Michael verschoof in de stoel in de hoek van Joshua's slaapkamer in een poging een comfortabele positie te vinden terwijl hij waakte over zijn broertje, dat vredig lag te slapen, onbewust van de gebeurtenissen van die avond. Dat was in ieder geval iets. Joshua zou geen herinnering

hebben aan hun stiefvader die hem verdoofde. En ook niet aan hun ontsnapping door de boomgaard.

Michael had geprobeerd in zijn eigen bed te slapen. Dat had hij echt. God wist dat hij uitgeput genoeg was. Maar iedere keer dat hij zijn ogen sloot zag hij Brewer de naald in Joshua steken en hem wegdragen. Hij had geprobeerd zijn hersenen te dwingen om Brewer te zien terwijl hij slap werd onder de handen van de grote man, maar zijn brein bleef de klootzak maar zien opstaan en weglopen. Dat was niet wat er was gebeurd, maar tot het moment dat Michael zeker wist dat Brewer dood was zou hij op hete kolen zitten wachten tot zijn moeders echtgenoot thuiskwam.

En over Joshua waken. Het was niet zo dat iemand anders dat zou doen. Hun moeder was nooit wat mensen een zorgzaam type noemden geweest, maar ze was een stuk erger geworden sinds Brewer in hun leven was gekomen.

Hij verschoof opnieuw, maar verstijfde toen een bekend gerommel onder zijn voeten een nog bekendere golf van angst door zijn lichaam deed gaan.

De garagedeur. Iemand had hem opengedaan.

Er is iemand.

Michael schoot overeind en tastte naar het pistool dat hij uit Brewers kluis had gepakt. Hij stopte het op zijn rug in de band van zijn spijkerbroek en keek wild om zich heen. Bijna had hij Joshua weer in zijn armen genomen.

Maar opnieuw verstijfde hij. Er was geen tijd. Er kwam iemand aan.

Er is iemand hier.

Brewer? Of... Hij herinnerde zich de grote man die de sleutels van Brewers auto in de lucht gooide. Was de man teruggekomen? Had hij Brewer vermoord en was hij nu teruggekomen? *Voor ons?*

O god. Hij heeft me gezien. Hij weet dat ik heb gezien dat hij Brewer vermoordde. Hij denkt dat ik het verder zal vertellen. Hij zal mij ook vermoorden.

Michaels hersenen zeiden dat hij moest vluchten, tot zijn blik op zijn broertje viel, dat nog steeds lag te slapen. *Ik zal je beschermen. Ik laat hem niet aan je komen. Dat beloof ik.*

Michael stapte achteruit, verstopte zich achter de stoel en trok het pistool. Hij zou degene die door de deur kwam doden. Tenzij het zijn

moeder was. Haar zou hij laten leven, ook al verdiende ze dat niet.

Hij was naar haar toe gegaan, doodsbang en gewond. Angstig. Hij had haar verteld wat haar echtgenoot had gedaan, de eerste keer dat het meer dan twee jaar geleden was gebeurd. En de tweede keer. En de derde. Maar ze had hem niet geloofd. Dat beweerde ze althans.

Je liegt, had ze tegen hem gezegd. Michael voelde nog haar klap in zijn gezicht. Het was een wonder dat ze niet een paar tanden van hem had afgebroken. Maar hij had niet gelogen over alle dingen die haar man hem had aangedaan.

Hij had bedreigd naar de politie te gaan in de hoop dat die hem zou geloven, maar zijn moeder had gezegd dat ze hem zouden meenemen – en haar misschien ook wel. Joshua en hij zouden naar een pleegtehuis moeten, maar niet samen. Ze zouden worden gescheiden, vertelde ze hem, en iedereen wist wat er met kinderen in pleegtehuizen gebeurde. Joshua zou iets worden aangedaan en dat zou dan Michaels schuld zijn. Tenzij hij zijn mond hield. Dus dat had hij gedaan en de nachtelijke ‘bezoekjes’ van zijn stiefvader doorstaan terwijl hij hoopte dat Brewer gewoon weg zou gaan.

Nu was hij weggegaan. *Want hij is dood.*

Hij huiverde en verdrong die gedachten. *Niet nu.* Hij moest nu zijn kop erbij houden. Hij zou later wel instorten. Later, wanneer Joshua in veiligheid was.

Joshua, de enige reden dat hij in dit huis was gebleven. *Deze hel.*

Michael omklemde het pistool met beide handen en dwong ze niet te trillen. Dwong zijn ogen open te blijven, ook al wilde hij ze het liefst stijf dichtknijpen en net doen alsof dit allemaal niet gebeurde. Want de deur ging open. Langzaam.

Hij hield zijn adem in terwijl zijn hart bonsde in zijn borst. *Nee, nee, nee.* Het kon Brewer niet zijn. Brewer was dood. *Laat hem alstublieft dood zijn. Laat dit alstublieft mama zijn. Alstublieft.*

Er verscheen een schaduw in de deuropening. Groot. Dreigend.

Het was de man. De kale man. De man die Brewer met blote handen had gedood. Hij was hier. Hij stapte de kamer binnen en het maanlicht dat door het raam binnenviel weerkaatste op zijn hoofd terwijl hij aan het voeteneinde van Joshua's bed bleef staan.

Michael kon zijn gezicht duidelijk zien. Prentte zijn trekken in zijn geheugen. Elk detail, zodat hij het aan de politie kon vertellen.

Nee, nee, dat doe je niet. Je kunt het de politie niet vertellen. Want ze

zouden hem niet geloven. Zijn moeder zou tegen de politie zeggen dat hij een leugenaar was. Net zoals ze had gedaan toen hij haar vertelde dat haar nieuwe echtgenoot 's nachts in zijn bed kwam.

Ze zal iets bedenken om mij de schuld te geven. Zo is het altijd geweest.

Hij keek naar het pistool in zijn trillende handen. *Ik zal het niet aan de politie hoeven te vertellen, want ik maak hem dood.*

Behalve dat de man zijn broertje niet aanraakte. Hij stond daar alleen maar met zijn blik strak op Joshua gevestigd. Er lag geen boosheid op het gezicht van de man. Niets van dat wellustige loeren dat Michael zo vaak in Brewers blik had gezien. Om eerlijk te zijn, de man maakte een... opgeluchte indruk. En dat sloeg nergens op.

De blik van de man schoot omhoog en Michael vroeg zich af of hij een geluid had gemaakt. Maar de man kwam niet dichterbij. Hij draaide zich gewoon om en liep de kamer uit.

Michael zakte tegen de slaapkamermuur en liet de adem die hij had ingehouden ontsnappen. Een paar minuten later voelde hij het gerommel van de garagedeur die weer naar beneden kwam.

Hij kroop naar het raam en tuurde de nacht in. En snakte even naar adem toen hij de grote man met een koffer in zijn hand de oprijlaan af zag rennen in de richting van het flikkerende licht bij de weg.

Hij was weg.

Michael en Joshua waren weer alleen.

Michaels hele lichaam begon te beven. Hij wankelde naar de stoel, net toen zijn benen het begaven. Hij hoefde zich niet af te vragen wat er zou zijn gebeurd als de man hem daar had ontdekt. Dan zou hij zijn handen om Michaels keel hebben gelegd en hem hebben verstikt tot hij slap zou zijn geworden, net zoals hij bij Brewer had gedaan.

O god. O god. Dan was ik dood geweest. En Joshua zou dan helemaal alleen zijn geweest, onbeschermd. Hij staaarde naar het pistool in zijn hand. Hij was verstijfd. Hij had de man moeten neerschieten toen hij naast Joshua's bed stond, maar hij was verstijfd.

De volgende keer zal ik niet verstijven. Als hij terugkomt, zal ik klaarstaan.

I

Cincinnati, zaterdag 16 maart, 11.30 uur

Diesel Kennedy blies op zijn fluit en gebaarde naar de kinderen dat ze bij hem aan de zijlijn moesten komen. 'Het is genoeg voor vandaag, jongens. Kom hier.'

Hij glimlachte naar de tien kleuters die het veld af kwamen. Ze zagen er zó leuk uit met hun scheenbeschermers en voetbalschoentjes. Slechts twee van de jongens konden een klein beetje voetballen. De rest miste de bal, viel om, botste tegen elkaar op en zag er in het algemeen uit alsof ze meededen aan een slapstick. Ze deden zo hun best en ze leken er lol in te hebben, en dat was de echte beloning waar Diesel naar op zoek was wanneer hij hun ploeg trainde.

Hij coachte nu al vijf jaar en was vastbesloten dat geen enkel kind onder zijn hoede zou meemaken wat hij had meegemaakt terwijl hij opgroeide. Hij had geen mannelijke rolmodellen gehad en de enige man in zijn vroege jeugd, degene die hem had moeten beschermen, had hem voor altijd beschadigd. Diesel streefde ernaar elk kind dat hij trainde normen en waarden bij te brengen, hoe te winnen en te verliezen, hoe samen te werken. Maar hij leerde hun ook voor zichzelf op te komen. Hoe ze om hulp moesten vragen.

Hij kende de tekenen van misbruik en was een door de staat goedgekeurde rapporteur. Hij stelde jeugdzorg op de hoogte wanneer hij vermoedde dat een kind slecht behandeld werd. De afgelopen vijf jaar als coach was hij betrokken geweest bij de redding van vier kinderen uit een misbruiksituatie.

Hij was niet bezig de hele wereld te redden door coach te zijn, maar hij vond genoegdoening in de wetenschap dat vier kleine jongens vandaag de dag veilig waren die dat anders misschien niet zouden zijn geweest. Hij zou doorgaan één kind tegelijk te redden. En

ondertussen zou hij doorgaan ze sportiviteit en samenwerking bij te brengen – daar had elk kind baat bij.

Hij stak zijn hand op zodat ze hem een high five konden geven terwijl het team zich rond hem verzamelde. Sommigen moesten springen om zijn handpalm te kunnen raken. Met zijn 1 meter 98 torende hij hoog boven de vijfjarigen uit en ze moesten hun hoofd in de nek leggen om hem te kunnen aankijken.

‘Julie hebben het zo goed gedaan vandaag. Ik ben trots op jullie.’ Tien gezichtjes keken stralend naar hem op. ‘Nou, laten we het eens over volgende week hebben. Dan is onze eerste wedstrijd! Kijken we daarnaar uit?’

‘Ja, Coach Diesel!’ antwoordden ze.

‘Wat gebeurt er als we winnen?’ vroeg hij.

‘Ijsjes!’ gilden ze.

‘Dat klopt.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Maar wat gebeurt er als we verliezen?’

Ze keken elkaar aan, toen fronste een van de jochies zijn gezicht, duidelijk gravend in zijn geheugen, want Diesel had dit praatje de afgelopen week voor en na elke training gehouden. ‘Ijsjes?’ vroeg hij verlegen.

Diesel keek hem grijnzend aan en stak zijn vuist uit naar het kind voor een boks. Hij zocht in zijn eigen geheugen naar de naam van de jongen met het donkere haar en de donkere ogen en het kuiltje in zijn kinnetje... *Juist. Joshua Rowland.* ‘Dat klopt, Joshua! Of we nou winnen of verliezen, we krijgen ijs. Winnen is leuk, maar het is niet het belangrijkste. De drie belangrijkste dingen zijn... wat?’ Hij stak drie vingers op en keek hen verwachtingsvol aan.

‘Plezier maken!’ riepen ze.

Hij knikte. ‘Dat is één. En twee?’

‘Je best doen!’

‘Heel goed. En de derde?’

Ze keek elkaar opnieuw vragend aan en keken toen weer naar hem voor het antwoord.

Joshua stak opnieuw zijn hand op. ‘Aardig zijn?’

De overige jongens herhaalden heftig knikkend het antwoord met een beschaamd gezicht omdat ze het niet hadden onthouden.

Diesel verborg zijn glimlach. Ze waren echt zó lief. ‘Precies. Wees sportief, en dat betekent dat we aardig doen. Als we verliezen, dan

doen we dat met een glimlach. We feliciteren de winnaar. En na de wedstrijd gaan we een ijsje halen. Als we winnen, dan nemen we hun felicitaties in ontvangst en daarna gaan we een ijsje halen. We krijgen hoe dan ook een ijsje. Behalve... Wat is het enige wat kan voorkomen dat we een ijsje krijgen?’

‘Onsportief doen,’ zeiden ze.

‘Precies.’ Hij keek achterom naar de ouders die waren gekomen om hun kind op te halen. ‘De papa’s en mama’s zijn hier. Ga op een rij staan, schouder tegen schouder, en wacht tot ik je naam noem. Mevrouw Moody geeft jullie dan iets lekkers. En wat zeggen jullie dan tegen mevrouw Moody?’

‘Dank u wel, mevrouw Moody,’ zeiden ze in koor terwijl zijn assistent-coach hen in de rij zette en hun een snack en een kartonnetje limonade gaf. Shauna Moody was een aardig, moederlijk type wier zoon gedurende zijn hele schooltijd in het voetbalteam had gespeeld en nu op de universiteit zat en het prima deed. Ze was ervan overtuigd dat het voetbal een goede afleiding was geweest waardoor hij niet in de problemen kwam en nu hij eindexamen had gedaan wilde ze iets terugdoen. Ze was elke week present om het lekkers uit te delen en pleisters te plakken.

Diesel wendde zich met zijn klembord in de hand naar de ouders. Hij zorgde er altijd voor dat hij elke volwassene die een kind kwam ophalen begroette voor hij hem of haar met een kind liet vertrekken. In de loop der jaren was hij coach geweest van kinderen die midden in een strijd om de voorgedij waren beland en hij wilde zich er altijd van vergewissen dat hij degene herkende die een kind kwam ophalen. Het laatste wat hij wilde was een kind door de verkeerde persoon te laten meenemen. Er konden vreselijke dingen gebeuren wanneer de verkeerde persoon een kind in handen kreeg.

Dat wist Diesel uit ervaring.

De ouder van het negende kind aarzelde en glimlachte toen verlegen. ‘U bent echt goed met ze,’ zei ze en ze klonk verrast.

Hij zette zich schrap voor wat hij dacht dat er zou komen, want hij had bij de eerste training al de afkeuring en achterdocht in de ogen van de moeder gezien. ‘Ik doe mijn best.’

En dat was zo. Niemand had hem positieve aandacht gegeven toen hij vijf jaar was. Hij wilde dat deze kinderen een beter rolmodel kregen dan hij had gehad. Wat, om heel eerlijk te zijn, niet zo heel moeilijk

was. De meeste volwassenen in zijn leven hadden hem überhaupt niet veel gegeven.

Als deze moeder haar zoon uit het team wilde halen, zou hij beleefd blijven. En dan zou hij het eerste kind oproepen dat op de wachtlijst stond, die op dit moment zo'n vijftientig namen bevatte.

De ouder – mevrouw Jacobsen – hield haar hoofd schuin terwijl ze hem bestudeerde. 'Ik ben u een excuus verschuldigd, meneer Kennedy. De eerste keer dat ik met Liam naar de training kwam zag ik de tatoeages en... nou ja, ik dacht dat u...'

Diesels lippen krulden zich tot een glimlach, want het leek erop dat het gesprek niet de richting op ging die hij had gevreesd. 'Gemeen was? Tuig?'

Ze lachte nerveus. 'Iets dergelijks. We proberen onze zoon bij te brengen dat hij iemand niet op zijn uiterlijk moet beoordelen, maar ik vrees dat ik dat bij u wel heb gedaan. Maar vrienden van ons waren vol lof en daarom vond ik het goed dat Liam bij de ploeg ging. Ik ben zo blij dat ik dat heb gedaan. Het was niet goed wat ik deed en het spijt me.'

'Dank u,' zei hij hoffelijk. 'Ik hoop dat Liam het naar zijn zin heeft.' Hij keek omlaag naar de jongen en gaf hem een knipoog. 'Hij is een leuk gastje.'

Liam straalde. 'Dag, Coach Diesel.'

Diesel zwaaide terwijl ze wegliepen en toen keek hij met een lichte zucht naar zijn lijst. Eén naam zonder vinkje. Eén kind niet opgehaald. Hij draaide zich om en zag Joshua Rowland bij mevrouw Moody op een van de klapstoeltjes zitten. Zijn gezichtje stond strak terwijl hij op het parkeerterrein zocht naar de auto van zijn moeder.

Mevrouw Brewer was bij elke training te laat geweest om haar zoon op te halen. Diesel had haar op haar mobiele nummer moeten bellen om haar eraan te herinneren. Ze had steeds overdreven geroepen dat ze het zo druk had gehad en dat het haar zo speet, maar Diesel had het gevoel dat de vrouw meer bezig was om aandacht te krijgen dan om voor haar zoon te zorgen.

Hij belde haar mobiel, kreeg haar voicemail en liet een beleefde boodschap achter. Toen wierp hij Joshua een brede glimlach toe. 'Je moeder is een beetje laat. Misschien kun je me even helpen de ballen op te ruimen terwijl we op haar wachten.'

Joshua sprong enthousiast van zijn stoel om te helpen. Hij wilde zo graag het goede doen.

Diesels hart deed pijn. De jongen herinnerde hem aan hemzelf. Kinderen die zo hun best deden waren een gemakkelijke prooi voor misbruikers.

Ze legden de uitrusting in de laadbak van Diesels pick-up en hij liet Joshua de achterklep dichtslaan. Hij kon een glimlach niet onderdrukken toen het kind zijn handen afklopte en hem voldaan toeknikte.

Maar de tevredenheid van de jongen was schijn, want hij bleef het parkeerterrein vanuit zijn ooghoeken in de gaten houden. De strakke blik keerde terug toen er nog steeds geen teken van zijn moeder was.

Hij keek op naar Diesel terwijl zijn ogen zich vulden met tranen. 'Wat moet ik doen? Ik weet de weg naar huis niet.'

Mevrouw Moody, die hen zwigend vanaf de zijlijn had gadegeslagen, kwam aangelopen en drukte de jongen even tegen zich aan. 'We sturen je niet in je eentje naar huis, schat,' zei ze. 'We kunnen je brengen.'

Joshua keek even naar haar en toen weer omhoog naar Diesel. 'Oké. Sorry.'

Diesel ging op zijn hurken zitten zodat hij op gelijke hoogte was met Joshua. 'Je hoeft helemaal geen sorry te zeggen, man. Dingen gebeuren nu eenmaal.'

Joshua slikte moeizaam. 'Ze is de laatste tijd echt heel erg verdrietig. Ze...' Hij beet op zijn lip. 'Ze slaapt heel veel.'

Diesels gezicht verstrakte. Dit waren akelige situaties. Dat een ouder aan depressies leed maakte hem of haar nog niet noodzakelijkerwijs ongeschikt. Hij moest dit voorzichtig aanpakken. Joshua's moeder had normaal geleden toen ze hem afzette en hij leek niet te worden verwaarloosd. Zijn kleren waren nu vies, maar ze waren schoon geweest toen hij aankwam. Hij zag er goed doorvoed uit en Diesel had nog nooit verdachte blauwe plekken bij hem gezien.

'Wie past er op jou als ze ligt te slapen, Joshua?' vroeg hij.

Joshua vrolijkte wat op. 'Michael. Hij zorgt voor me.'

Diesel dwong zijn mond tot een glimlach, ook al begonnen alarmbellen luid bij hem te rinkelen. Michael was de oudere broer van Joshua, maar de jongen was zelf pas veertien. Diesel had dergelijke situaties vaak genoeg gezien wanneer hij onderzoek deed voor verhalen

in de *Ledger*, de krant waar hij nu zeven jaar voor werkte. Te veel oudere broers of zussen hadden de zorg voor jongere kinderen. Soms was dat nodig, bijvoorbeeld wanneer een alleenstaande ouder meerdere banen had om voor brood op de plank te zorgen, maar de moeder van Joshua Rowland was geen alleenstaande moeder. Ze was getrouwd met een man die John Brewer heette; Diesel had hem nog nooit ontmoet. Hij nam aan dat Brewer de jongens niet had geadopteerd, aangezien ze een andere achternaam hadden, maar dat kon om uiteenlopende redenen zijn en was als zodanig geen aanwijzing voor problemen.

Brewer leek financieel succesvol te zijn. Het gezin woonde in een van de gegoede wijken van de stad, waar de huizen enorm waren en 'villa's' werden genoemd. Mevrouw Brewer droeg designerkleding en reed in een dure auto. Volgens haar ouderformulier had ze niet één baan, laat staan meerdere.

Ze zou tijd genoeg moeten hebben om voor haar kinderen te zorgen, of geld om een kindermisje in dienst te nemen. Als ze de zorg voor haar kind overliet aan haar oudste zoon, dan wilde dat zeggen dat er iets anders aan de hand was.

Hij dwong zijn stem zo vriendelijk te klinken als maar kon en dat was niet eenvoudig. Hij klonk normaal gesproken schor en ruw, dus zorgde hij ervoor dat hij vriendelijk glimlachte. 'Wat doet Michael allemaal voor je?'

'Hij wast mijn kleren. Speelt met me. Leest me's avonds verhaaltjes voor en maakt ontbijt voor me klaar als ik wakker word. Eieren met spek,' voegde Joshua er trots aan toe. 'Want hij zegt dat ik in de groei ben en dat cornflakes niet genoeg is.'

'Hij heeft gelijk,' zei Diesel. 'Ik kan je op dit moment zien groeien.'

Joshua giechelde, zoals Diesel had gehoopt dat hij zou doen. 'Nee, dat is niet waar.'

Dielsels mond vertrok even. 'Nou, misschien niet nú, maar eerder heb ik het wel gezien. Wie haalt je van school?'

'Dat doet Michael. Hij loopt met me mee naar huis.' Joshua's glimlach vervaagde en hij beet opnieuw op zijn lip. 'Maar Michael is ook verdrietig. En ik kan hem niet blij maken.'

Diesel keek even naar de meevende mevrouw Moody voor hij zijn aandacht weer op het trieste jochie richtte. 'Waarom is Michael verdrietig?' vroeg hij.

Joshua haalde zijn schouders op en staarde naar zijn voeten. 'Mama schreeuwt heel vaak tegen hem. Vooral sinds oom John is weggegaan.'

O shit. Diesels alarmbellen gingen weer af. 'Oom John?'

'Haar man.' Joshua fronste zijn voorhoofd. 'Maar niet mijn papa. Mijn papa is weg. Naar de hemel.'

'Oké.' Zijn stiefvader oom noemen vormde op zich ook geen probleem. Maar alles bij elkaar... 'En waarom is oom John weggegaan?'

Opnieuw een schouderophalen. 'Mama zegt dat het Michaels schuld is. Maar Michael is lief.'

'Dat geloof ik graag, schat,' zei Diesel zacht. 'Je moeder...' Hij haalde diep adem. 'Joshua, je moeder... slaat ze je broer? Of jou?'

De ellende in Joshua's blik gaf hem het antwoord.

Kut. Diesels triestheid groeide, maar dat gold ook voor zijn vastberadenheid. Niemand zou dit kind iets aandoen. Niemand had Diesel gered, maar bij God, hij zou ervoor zorgen dat geen enkel kind dat zijn pad kruiste zou moeten doorstaan wat hij had moeten doorstaan.

Zijn hart ging uit naar verwaarloosde kinderen zoals deze. De misbruikte kinderen. Hij voelde een fysieke druk op zijn borst en hij besefte dat hij de muis van zijn hand tegen zijn borst had gedrukt en dat herinnerde hem eraan dat hij nu al jaren in geleende tijd leefde. Er waren hele periodes dat hij bijna vergat dat hij een kogel in zijn borst had zitten, met dank aan een opstandeling van Al Qaida. Een kogel die te dicht bij zijn hart zat om te worden verwijderd. Op een dag zou die in beweging komen, zijn hart doorboren en een einde maken aan zijn leven.

Maar hij was inmiddels gewend aan het idee dat zijn persoonlijke klok aan het aftellen was. Hij zou het meeste halen uit de jaren – of dagen – die hij nog had. Voor de kinderen van anderen zorgen was zijn levensdoel.

Joshua Rowland was zojuist zijn hoogste prioriteit geworden.

Zaterdag 16 maart, 11.30 uur

'Mam!' Michael wierp een blik op de klok aan de muur terwijl hij aan zijn moeders schouder schudde, ruw haar naam uitsprekend, hoewel ze er een hekel aan had om hem te horen praten.

Zo was het niet altijd geweest. Ze had hem nooit aangemoedigd, maar ze had hem ook niet gehaat. Dat was echter voordat Brewer in hun leven was gekomen. Vóór die klootzak was het ook niet perfect geweest, maar toen hij eenmaal bij hen was ingetrokken? Vanaf dat moment was alles naar de donder gegaan.

Ze was al grillig geweest voor ze de man ontmoette, was zelfs al drugsgebruiker geweest, maar het afgelopen jaar was het allemaal nog veel en veel erger geworden. Ze had hem vóór Brewer ook nooit geslagen. Maar nu...

Soms gebruikte ze haar vuisten, maar meestal smeedte ze hem wat ze op dat moment bij de hand had naar het hoofd. Vanmorgen was het een schaal geweest. Hij was bezig geweest Joshua's ontbijt klaar te maken en had haar niet op zich af zien komen.

Hij voelde voorzichtig aan de zijkant van zijn hoofd en vertrok zijn gezicht toen hij het bloed aan zijn vingers zag. Hij had de wond zo goed mogelijk schoongemaakt. Het bloeden zou uiteindelijk wel ophouden. Zijn hoofd zou ophouden te bonken. Uiteindelijk.

Op dit moment was Joshua belangrijker.

'Mám.' Ze had op het sportveld moeten zijn om Joshua op te halen. Ze had daar moeten blijven om op hem te wachten. Maar dat had ze niet gedaan. Ze was naar huis gekomen en naar binnen gewankeld met die glazige blik in haar ogen die nooit veel goeds voor spelde.

Ze was stoned geweest en had waarschijnlijk pillen geslikt terwijl ze in de auto zat. En nu was ze buiten westen en op het nachtkastje lag een injectiespuit. Maar ze ademde, dus in ieder geval was ze niet aan het doodgaan. Hij dacht er half en half over om de politie te waarschuwen en haar in de bak te laten slingeren voor het bezit van heroïne en het verwaarlozen van haar kinderen, maar op dit moment was Joshua zijn grootste zorg.

Die zou op dit moment moeten worden opgepikt. Stel dat de coach hem daar alleen liet. Wat als Joshua probeerde lopend thuis te komen? Het trainingsveld was tien kilometer verderop. Stel dat een of andere perverse figuur hem oppikte. Stel dat die grote, kale vent hem opwachtte.

O god. O god.

Michael pakte zijn telefoon en zijn huissleutels. Hij keek even naar de autosleutels van zijn moeder, maar schudde zijn hoofd. Een actie

waar hij onmiddellijk spijt van had. Zijn hoofd deed pijn en hij was duizelig. Hij had geen auto kunnen rijden, zelfs al had hij geweten hoe dat moest. Zijn fiets zou net zo link zijn geweest, maar dat was geen optie meer.

John had zijn fiets een paar maanden geleden verkocht. Zei dat hij contant geld nodig had.

Dat was op zich al erg genoeg, maar John had die fiets om te beginnen helemaal niet betaald. Michael had hem gekocht van het geld dat hij met grasmaaien had verdiend.

Dat was nu echter allemaal niet belangrijk. Hij moest Joshua gaan halen. Hij zou moeten rennen.

Hij was blij dat hij snel was.

Zaterdag 16 maart, 12.05 uur

Kut. Diesel onderdrukte zijn woede. Liet zijn stem kalm klinken. 'Slaat je moeder jullie allebei?' drong hij aan en hij voelde een miniem golfje opluchting toen Joshua zijn hoofd schudde.

'Alleen Michael,' fluisterde hij. Hij knipperde met zijn ogen, waardoor de tranen over zijn wangen stroomden. 'Ze gooit dingen naar hem. Ze zegt dat hij haar leven heeft verpest. Waarom doet ze zo akelig tegen hem?'

Diesel haalde nogmaals diep adem om kalm te blijven. 'Dat weet ik niet,' zei hij. Toen keek hij achter zich, omdat Joshua's gezicht plotseling opklaarde.

'Daar is hij. Michael is er!' Hij rende naar zijn broer, die een sprint trok over het parkeerterrein. Toen hij bij Joshua kwam liet hij zich op één knie zakken en spreidde hijgend zijn armen.

Tot Diesel opstond en zich omdraaide om hem te kunnen aankijken. Toen trok alle kleur uit Michael Rowlands gezicht en hij viel achterover tot hij plat op zijn kont zat. Zijn armen sloegen om Joshua heen en hij omklemde hem zo stevig dat het jochie begon te kronkelen. En al die tijd staarde Michael naar Diesel alsof hij een geest had gezien. Hij hijgde niet meer. Diesel wist niet zeker of de jongen überhaupt wel ademhaalde.

'Michael, lamelos!' Joshua duwde tegen Michaels borst en probeerde zich los te wurmen. 'Je drukt me plat.'

De tiener liet niet los en bleef naar Diesel staren. Diesel had die uitdrukking vaker gezien. Pure doodsangst.

Maar waarom? Voor zover hij wist had hij Michael Rowland nooit eerder gezien. Hij wierp even een blik in de richting van mevrouw Moody en zag dat zij net zo in verwarring was.

Diesel liep behoedzaam naar de broers toe met zijn handen geheven en de handpalmen naar voren. 'Michael?'

'Hij kan niet horen,' hijgde Joshua, die nog steeds probeerde zich aan de greep van zijn broer te ontworstelen. 'Hij praat met zijn handen.'

O. Oké. Diesel kende wel een paar gebaren. Nou, eerlijk gezegd wel meer dan een paar. Hij was het nu al anderhalf jaar aan het leren. Vanaf het moment dat hij zijn oog had laten vallen op dokter Dani Novak, wier jongere broer, Greg, doof was.

Greg was ruim twee jaar geleden naar hem toe gekomen om hulp te vragen bij een beetje 'computerdetectivewerk', zoals Diesel het graag noemde, want 'hacken' klonk lomp en miste verfijning, en hij was trots op zijn kunst. Diesel had gehoopt dat tijd doorbrengen met Greg zou betekenen dat hij nog meer tijd zou doorbrengen met Gregs zus, maar daar was het tot dusver niet van gekomen. Nog niet.

Diesel had nog niet alle hoop laten varen. Nog niet.

Hij zou willen dat Dani er op dat moment was. Zij zou weten wat ze moest zeggen. Wat ze zou moeten doen om deze doodsbanige knul te kalmeren. Maar ze was er niet. *Ik sta er alleen voor.*

Hij liet zich langzaam op zijn knieën zakken in een poging zichzelf kleiner te maken. Minder bedreigend. Hij maakte onzekere handgebaren en hoopte dat de jongen hem zou begrijpen.

'Niet bang zijn. Ik zal je niets doen. Erewoord.'

Michael knipperde met zijn ogen en zijn blik concentreerde zich op Diesels handen, dus herhaalde Diesel de gebaren en voegde er toen aan toe: 'Ik ben Coach Diesel.' Hij spelde de letters van 'coach' en zijn naam omdat hij de gebaren voor die woorden niet kende. 'Leuk je te ontmoeten, Michael.'

Michael bleef nog een moment staren en hief toen zijn blik om Diesels gezicht te bestuderen. Hij leek... erbij nu. Bij de tijd. Terug van waar zijn geest naartoe was gegaan toen hij Diesel voor het eerst zag.

'Gaat het met je?' gebaarde Diesel.

Michael knikte heel langzaam en zijn schouders ontspanden zichtbaar. Hij verslapte zijn greep op Joshua, die zich uit zijn armen losmaakte terwijl zijn handjes wapperden als de wind om gebaren naar zijn broer te maken.

Michael knipperde met zijn ogen en richtte zijn aandacht op Joshua. Toen gebaarde hij terug.

Diesel begreep voldoende van de gebaren om te weten dat Joshua wilde weten wat er aan de hand was met Michael – en om te vragen waar hun moeder was. Michaels antwoord kwam met minder nerveuze gebaren. Hij maakte Joshua duidelijk dat het hem speet. Dat hij had gedacht...

Diesel fronste zijn voorhoofd, niet in staat om te begrijpen wat de tiener vertelde. Hij wist niet goed wat Michael had gedacht. Maar hij zag wel dat de jongen Joshua vertelde dat hun moeder lag te slapen.

De lichte aarzeling toen Michael 'slapen' gebaarde maakte Diesel duidelijke dat de vrouw stoned of dronken was. Hoe mevrouw Brewer zo snel zo van de wereld had kunnen raken was een raadsel. Ze had haar zoon nog geen twee uur eerder afgezet. Ze had op dat moment niet onder invloed geleken, maar hij had genoeg goed functionerende volwassenen meegemaakt om te beseffen dat ze er goed in was geworden om te verbergen dat ze aangeschoten was.

'Hij zegt dat het hem spijt,' verklaarde Joshua. 'Hij dacht dat u iemand anders was. U lijkt op iemand anders.'

Iemand anders die deze jongeman doodsangsten kon aanjagen. Nog een oom, misschien? Diesel wist het niet zeker, maar wat hij wel zeker wist was dat hij deze kinderen niet terug wilde brengen naar dat huis. Niet voordat hij zeker wist dat ze in veiligheid zouden zijn.

'Hij zegt dat mijn moeder ligt te slapen,' ging Joshua verder. 'Hij heeft geprobeerd haar wakker te maken om mij te gaan halen, maar dat lukte niet en dus is hij gekomen.'

'Oké,' zei Diesel hardop en hij slaakte een zucht. Toen gebaarde hij: 'Heeft je moeder een dokter nodig?'

Joshua's ogen werden groot. 'Kent u gebarentaal?' Zijn rug was naar Diesel gekeerd geweest toen die de eerste keer gebaarde.

'Een beetje,' zei Diesel, tegelijkertijd gebarend en pratend, maar zijn aandacht was weer op Michael gericht. 'Hoe ben je hier gekomen?'

De jongen haalde zijn schouders op en terwijl hij dat deed vertrok hij zijn gezicht. ‘Gerend.’

Nu was het Diesels beurt om hem aan te staren. Hij wist waar het gezin woonde door het adres dat mevrouw Brewer op het registratieformulier had ingevuld. ‘Dat is...’

Hij stak zijn vingers op terwijl hij zich het gebaar probeerde te herinneren. Uiteindelijk spelde hij het. ‘Dat is zeven kilometer.’

‘Negen.’ Michael maakte opnieuw een onverschillig gebaar, maar dit keer met maar één schouder. ‘Ik ben snel.’

‘Hij is topvoetballer op zijn school,’ zei Joshua trots.

Michael sloeg zijn ogen ten hemel en schudde zijn hoofd.

Diesel was nog steeds verbijsterd. ‘Hoelang heb je erover gedaan?’

‘Dertig minuten.’

Dat wilde waarschijnlijk zeggen dat hij was vertrokken op het moment dat zijn moeder op pad had moeten gaan om naar het veld te gaan. Het betekende ook dat deze knul niet zomaar snel was. Hij zette recordtijden neer.

Maar dat was op dit moment niet belangrijk. ‘Heeft je moeder een dokter nodig?’ herhaalde hij.

Michael verstijfde opnieuw. ‘Nee,’ antwoordde hij. Het gebaar was kortaf en daarmee was de kous af. ‘Ze ligt te slápen.’ De tiener legde de nadruk op het laatste gebaar en liet daarmee Diesel merken dat hij begreep wat hij werkelijk vroeg.

Diesel wreef over zijn hoofd en voelde lichte stoppels onder zijn hand. Hij moest zich binnenkort weer scheren. ‘Oké, Joshua, ik ben niet goed genoeg in gebarentaal om het volgende te zeggen, dus je zult voor me moeten vertalen, oké?’

Michael gaf Joshua met een boze blik in zijn ogen een por en Joshua gebaarde wat Diesel zojuist had gezegd. Beide broers knikten.

‘Ik kan je niet mee laten gaan met Michael. Hij staat niet op mijn lijst van goedgekeurde personen.’ Michael wilde protesteren, maar Diesel stak zijn hand op en ging verder. ‘Ik kan jullie samen naar huis brengen. Mevrouw Moody zal met ons meegaan.’

Hij zag Michael zijn gezicht vertrekken toen hij zijn schouders ophaalde. Er zat iets niet goed en Diesel zou erachter komen wat precies. ‘Maar voor we weggaan, ik zag dat je schouder pijn lijkt te doen. Gaat het wel?’

Michael knikte en kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ja,' gebaarde hij, net zo kortaf als zijn eerdere 'Nee'.

'Dat is niet waar,' protesteerde Joshua en Michael keek hem met een woedende blik aan. 'Het gaat niet goed met je,' hield Joshua vol en zijn gebaren waren net zo kortaf als die van Michael waren geweest. 'Zijn schouder doet pijn. Zijn hoofd ook. Vanochtend bloedde hij.'

Michael gebaarde met een strak gezicht: 'Niets aan de hand', met genoeg kracht om zichzelf pijn te doen.

Diesel stak opnieuw zijn handen op met de palmen naar voren gekeerd. 'Als je bloedt moet je mevrouw Moody er even naar laten kijken. Ze is gepensioneerd verpleegkundige.'

'Ze is echt heel aardig, Michael,' voegde Joshua eraan toe toen hij Diesels woorden had doorgegeven.

Mevrouw Moody kwam langzaam dichterbij, alsof ze een gewond dier benaderde. Ze had die moederlijke glimlach op haar gezicht waar Diesel meteen dol op was geweest. 'Hoe maak ik het gebaar voor "als-jeblijft", Joshua?' vroeg ze.

Hij deed het voor en ze volgde zijn aanwijzingen door met haar vlakke hand cirkels te beschrijven boven haar hartstreek. 'Als-jeblijft?'

Michael deed opstandig een stap achteruit en sloeg zijn armen over elkaar.

Diesel zuchtte en begon opnieuw te gebaren. 'Als het ontstoken raakt' – dat woord moest hij spellen – 'word je ziek en wie zorgt er dan voor Joshua?'

Michael keek hem aan en hield zijn blik een lang moment gevangen. Uiteindelijk knikte hij en boog zijn hoofd, zodat mevrouw Moody kon kijken.

Mevrouw Moody was zachtaardig en snel en de uitdrukking op haar gezicht maakte Diesel duidelijk dat wat ze zag niet goed was. 'Het is een akelige wond,' zei ze. 'Hij moet grondig worden schoongemaakt en worden gehecht. Minstens twee of drie hechtingen. Het bloedt nog steeds.' Ze deed een stap achteruit. 'Joshua, wil je aan hem vragen wanneer dit is gebeurd?'

Joshua hoefde dat duidelijk niet te vragen. 'Bij het ontbijt,' zei hij en hij maakte gebaren terwijl hij sprak. 'Mama heeft hem met een kom geraakt.' Vervolgens gaf hij aan zijn broer door wat mevrouw Moody had gezegd over hechtingen.

‘Nee.’ Michael zei het woord hardop, zijn toon vlak en onverzettelijk.

‘Het bloedt nog steeds,’ zei mevrouw Moody. ‘Je kunt heel erg ziek worden.’

Er schitterde angst in Michaels ogen terwijl Joshua vertaalde. ‘Geen dokters,’ gebaarde Michael. ‘Mam... zal kwaad worden. Ze zal het niet betalen.’

Diesel moest opnieuw zijn woede onderdrukken. ‘En als ik je nou eens naar een dokter breng die je gratis zal oplappen?’ gebaarde hij. ‘Zij kent ook gebarentaal. Ze heet dokter Novak. Ze is heel aardig.’ En nooit ver uit zijn gedachten. Zijn hartslag nam toe bij de gedachte dat hij haar die dag zou zien.

Ze had heel duidelijk gemaakt dat haar afwijzing van zijn onhandige hofmakerij ‘niets met hem te maken had’. Hij had haar uiteraard niet geloofd, maar had desondanks zijn dwaze hoop behouden. Vandaag zou hij al tevreden zijn als hij haar kon zien.

Haar nabijheid kalmeerde hem zoals niemand dat kon. Hij had zelfs zijn belachelijke fobie voor witte doktersjassen overwonnen, alleen maar om bij haar in de buurt te kunnen zijn zonder een paniekaanval te krijgen. En hij hoopte dat zijn geduld uiteindelijk zou worden beloond.

Hij hoopte dat hij de hare kon worden, al was het maar voor korte tijd.

Het was meelijwekkend, dat wist hij. Maar daar kon hij mee leven.

Michael staaarde hem lange tijd aan en het was duidelijk dat hij een bezoek aan Dani’s kliniek overwoog. ‘Is zij de zus van Greg?’

Diesel was verrast. ‘Ken je Greg Novak?’

Een bevestigende knik. ‘Hij zit bij mij op school. Hij zit in de bovenbouw.’

Dat klonk logisch. Greg woonde bij zijn oudere broer, Deacon, niet ver bij Joshua en Michael vandaan. ‘Ja. Dokter Novak is de zus van Greg. Is het goed dat we je daarheen brengen?’

Hij hield zijn adem in tot Michael met tegenzin knikte.

Diesel glimlachte opgelucht. ‘Mooi. Mevrouw Moody, kunt u in mijn pick-up klimmen?’

Ze giechelde. ‘Ik heb misschien wel een kontje nodig.’ Ze stak haar hand uit. ‘Joshua?’

Joshua legde zijn hand vol vertrouwen in de hare en liep mee naar Diesels pick-up. Diesel wendde zich tot Michael. 'Klaar?' gebaarde hij.

Michael knikte stuurs, maar dat kon Diesel op dat moment niet schelen. Hij zou zorgen dat die knul gehecht werd en daarna zou hij Dani laten uitzoeken waarom Michael zo vreselijk bang was geweest.

Diesel had eerder dergelijke doodsangst gezien en de oorzaak ervan was nooit een kleinigheid. Een man die op hem leek had die jongen iets aangedaan. Of bedreigd hem iets aan te doen.

Hij zou uitzoeken wie die man was. En hij zou ervoor zorgen dat Michael en Joshua veilig waren.

Eerste druk februari 2022

Oorspronkelijke titel *Into the Dark*

Oorspronkelijke uitgever BERKLEY, an imprint of Penguin Random House
LLC

Copyright © 2019 by Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Ildiko Neer / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 5700 4

ISBN e-book 978 90 261 5701 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5986 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.